„Ma piddin sedda teadma; nüüd wöin ma teile selget wastust anda: Se assi, mis teie sowite ei woi sündida.“

„Agga Anna“, ütles Kasik, „miks ja sepärast mulle ni walju wastuse annad? Kas se on siis suur üllekohtus, kui kegi iggapääw suggu joob? Egga ma ennast ei jo täis!“

„Selle ülle tahhan ma teile warsi selletust anda“, ütles Anna.

„Teie tundsite minnu issa ja tunnete ka mind lapsepölwest, et meie seltsis olleme ülleskaswanud. Ma ollen teile saggedaste sedda hädda eerdanud, kui palju emma ja minna issa läbbi saime kannatada, kui ta joobnud koju tulli. Selle aja sees, mis teie ärra ollite, surri ta ärra — ni kui inimesed ütlewad, et ta olli jomisest rummalaks jäänud. Ta kahhetses sedda kül surma wodi peal ja pallus emmalt köik andeks ja wandus wina ärra, mis tedda nönda olli rikkunud, agga se olli ommeti köik hilja. Sel ajal wötsin ma kindlat nönu mitte nisugguse mehhele minna, kes selle pörgu märja söbber on. Sepärrast ütlen teile otsekohhe, ehk mo südda kül raske on: meie kahhekesti ei sünni mitte teine teisele.“

„Agga, Anna, sa olled ommeti liig walli“, kostis Kasik, „minnu ja jodiku wahhel on ommeti suur wahhe. Tulle mulle, sa olled mulle jo wägga armas.“

Selle peale ütles emma: „Armas Kasik, nönda räkis esiotsa ka minnu mees. Teie tönutus wöib kül kohtlane olla, agga wina läbbi wöib ka pimmedus wöimust sada, et sedda kurja armastate, mis teie nüüd weel kardate. Sepärrast ei tahha ma emma tütrele mitte nönu anda.“

„Kas siis sest asjast, mo armsamast lotusest, ei pea wissist middagi tullema?“ ütles noormees kurbdusega. Ta pöras ennast Anna pole nende sönnadega: „Agga kui ma Anna meleheaks wina mahhajättan ja lubban kindla tönutsega, mitte tilkagi jua, kas teie siis mulle „jah“ ütleksite? — Anna, ärra ütle mulle mitte „ei“, ma tahhan köik tehha, mis agga ial so mele järrel nään ollewad.“

Anna watas küsiwa nänga emma silmi, siis ütles: „Teie tahhaksite siis minnu meleheaks sedda köik töutada?“

„Jah Anna köigest süddamest“, wastas Kasik“, sa pead näggema, et ma sönna pean!“

Tüdruk wihwitas weel pisut, siis andis ta emma kossijale kät ja ütles: „Noh, ma tahhan sedda so truusega ja Jummala abbi peale lotes julgeda, ja lubban ennast sinnule. Sinne olli mo kohhus walli olla, sest abbiellu on Jummala pühha seadus ja peab selge ja kindla pöhja peale rajatud olema.“